

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 28, NR. 692, APRILIE 2025

Editorial

Lumina din noi

Aprilie a poposit pe meleagurile noastre, acoperind pământul cu o mantie verde, cu pomi strălucind de albul imaculat al coroanei înflorite, cu flori ce își răsfață coloritul de curcubeu în razele calde ale soarelui…

Când credeam că s-a instalat definitiv primăvara, ne-am pomenit cu o vreme extrem de rece, cu zăpadă și îngheț, cu o brumă groasă care a acoperit straturile de lalele din grădini şi parcuri, a calcinat cupele abia deschise ale magnoliilor, a întors cu faţa spre pământ zambile, narcise şi alte frumuseţi ce abia renăscuseră. Mă întreb cu nedumerire, oare de ce toate acestea?

Natura copiază omenescul sau omenescul copiază natura?

Când speram că în urma negocierilor mijlocite de noul preşedinte american se va instaura pacea în Ucraina, iată că ruşii au lansat în *Duminica Floriilor* mai multe rachete balistice şi drone asupra oraşului Sumî. Nu asupra unor obiective militare, strategice, industriale (după cum au motivat), ci asupra unor blocuri de locuinţe, asupra unor spaţii de joacă pentru copii, atac soldat cu morţi şi răniţi, din rândul civililor.

Deşi avem cunoştinţă că Trump şi Administraţia sa investesc timp şi efort în încercarea de a pune capăt acestui război şi de a se obţine o pace durabilă, agresiunea Rusiei asupra Ucrainei continuă, trimiţând în prima zi din *Săptămâna Mare* alte rachete balistice asupra teritoriului ucrainean.

Până când, Doamne, şi până unde?

*

Trăim într-o lume a fricii, a trădării şi a chinurilor; o lume în care calci în picioare şi eşti călcat în picioare; o lume care, pe măsură ce se cizelează, devine tot mai nemiloasă. Vechile civilizaţii au pretins că se întemeiază pe iubire şi pe dreptate. Civilizaţia actuală are ca temei alte sentimente, în special Ura. Într-o astfel de umanitate, vor domina sentimentele de frică, furie, trufie, înjosirea de sine…

Mulţi nu percep Puterea ca pe o oportunitate de a face bine celor mai puţin privilegiaţi de soartă, ci ca pe o posibilitate de a provoca durere şi umilinţă, o cale de a sfărâma mintea umană în fragmente şi a o rearanja în forme noi, după cum îi dictează celui puternic bunul său plac. Puterea ar trebui să stea în slujba responsabilităţii; cei puternici sunt responsabili pentru cei nevoiaşi…!

Dacă omenirea este într-o continua schimbare, singur Dumnezeu nu se schimbă, ci rămâne veşnic, chiar dacă mulţi „credincioşi” creştini L-au alungat din viaţa lor…

Nu condamn, nu judec pe nimeni, ci doar constat!

Românii continua să-L iubească, fiindcă Dumnezeu este la fel de veşnic precum sufletul poporului român…

*

Sfintele Sărbători Pascale să ne aducă pace şi linişte, să ne apropie mai mult pe unii de alţii, să sporească în fiinţa noastră împăcarea şi iertarea, bunătatea şi iubirea…!

Hristos a Înviat!

Domniţa NEAGA

Hristos a Înviat !

O zi de bucurie, iubire, tradiție

Perioada premergătoare marilor sărbători ale creștinătății a dus întotdeauna în sufletul oamenilor un sentiment aparte: Bucuria. Fie că vine din rugăciune, din tot ceea ce înseamnă pregătirile pentru întâlnirea cu cei dragi, fie din dorința de a dărui, Bucuria înnobilează spiritul amintindu-ne menirea, scopul și sensul pentru care suntem aici, pe pământ.

Din aceste considerente, Primăria Municipiului Roșiorii de Vede și Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport au organizat, în joia Floriilor, cu ocazia Sărbătorilor Pascale, Competiția „Vânătoarea de ouă”, un joc – concurs pentru copii care, deși este nou în cultura românească, și mulți vor spune: „altă sărbătoare împrumutată?”, acțiunea s-a dovedit a fi de bun augur, factorul important fiind râsul, iar scopul final – distracția. Pentru că sub razele timide, dar zâmbitoare ale soarelui de primăvară, Parcul Central „Av. Nicolae Popescu Vedea” din Roșiorii de Vede s-a transformat într-un tărâm magic. Pe ici, pe colo, chiar și pe dincolo printre flori și tufărișuri, mii de ouă de ciocolată au fost ascunse cu grijă și găsite cu entuziasm de micii noștri exploratori.

Astfel, preșcolarii cu vârsta de peste cinci ani din toate grădinițele din municipiu, înarmați cu coșulețe și curiozitate cât cuprinde, au pornit

Aurelia BĂRBUȚ, Florina CARVACI
Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGĂ**

Continuare în pag. 8

Expoziție de artă la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”

În luna august 2024, la Eforie Sud, se deschidea pentru prima dată în România o expoziție de hărți pictate. Potrivit declarațiilor autorului acestor lucrări, lt. col (rtr.) Nicolae Jianu, expoziții de acest gen au mai avut loc doar la Paris, Londra și New York. După un popas făcut la Muzeul Național al Marinei Române, expoziția a ajuns și la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” din Roșiori de Vede, unde, alături de hărțile pictate, au fost expuse lucrări de sculptură și pictură semnate de artistul plastic roșiorean Costel Păun.

Expoziția, al cărei vernisaj a avult loc miercuri, 2 aprilie 2025, a fost prezentată de gl. lt. (r) dr. Valentin Becheru, care a numit-o „*arta la joncțiune*”, o joncțiune între lucrările a doi artiști care, fiecare dintre ei, realizează un gen de artă puțin practicat în lume.

muzeograf **Veronica COJOCARU**

Continuare în pag. 5

Colocviile revistei „Teleormanul cultural”

Revista „Teleormanul Cultural” și Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport și Biblioteca Municipală „Gala Galaction”, au organizat vineri, 25 aprilie, la Casa de Cultură din Roșiorii de Vede, cea de-a VIII-a ediție a Colocviilor Revistei „Teleormanul Cultural”.

La eveniment, au participat numeroase personalități ale vieții culturale naționale, printre care: prof. univ. dr. **Mihaela Albu** - critic și istoric literar, poetă, jurnalistă (membră a UZPR, a Asociației de Literatură Generală și Comparată - ALGCR, a Comitetului Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii - CRIFST de pe lângă Academia Română, președinta Asociației Culturale „Carmina Balcanica”, director fondator al revistei internaționale de cultură și spiritualitate sud-est europeană „Carmina Balcanica”, al revistei dedicate exclusiv exilului românesc „Antilethe” și redactor-șef la revista „Lumină lină” din New York; prof. **Nicolae Marinescu** – directorul Editurii AIUS Craiova și al revistei „Mozaicul”, membru al Uniunii Scriitorilor din România - filiala Craiova; prof. **Petrișor Militaru** – redactorul șef al revistei „Mozaicul”, membru al Uniunii Scriitorilor din România - filiala Craiova; **Daniel Luca** – directorul revistei „Thymes” și al Editurii „Castrum de Thymes”, bibliotecar la Biblioteca Centrală

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Tedy STÎNGĂ**

Continuare în pag. 5

Sfințirea Troiței Eroilor Transmisioniști la Mănăstirea Coșoteni

În ziua de Bunavestire a anului 2025, după Sfânta Liturghie săvârșită de un sobor de preoți conduși de Preasfințitul Părinte Galaction, Întâiul Episcop al Alexandriei și Teleormanului, a urmat ceremonialul militar și religios de

sfințire a Troiței Eroilor Transmisioniști ce au făcut supremul sacrificiu pe câmpul de luptă în 1877, la Plevna, Rahova și Vidin, în 1916–1918, la Predeal, Rucăr, Bran, Sibiu, Jiu, București, Mărăști, Mărășești, Oituz, Tighina,

Continuare în pag. 5

Veronica COJOCARU

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

01.03.2025 – 1 martie. Primăvară. Plouă. La „Căsuţa Primăverii şi a lubirii” din Parcul Central „Av. Nicolae Popescu Vedea”, Tedy, Stelu şi Monica, în costume populare autentice, amintind de vestitorii primăverii, Aura (reporterul de serviciu), primarul oraşului, pregătiţi de a întâlni doamnele şi domnişoarele roşiorence pentru a le dărui mărţişoare, în semn de preţuire şi respect, dovadă că tradiţia e încă vie…

02.03.2025 – Ploaie în luna lui martie, ploaie rece de toamnă. Primăverile copilăriei tale erau altfel. Zăpezile începeau să se topească, firicele repezi de apă se auzeau susurând grăbite spre pârâiaşul ce trecea pe lângă grădina părinţilor tăi, iar apa creştea, ieşea din matcă, şi voi, copiii, vă adunaţi şi aşezaţi bărcuţe de hârtie pe valuri şi le urmăreaţi îndepărtându-se, în timp ce altele le luau locul… până seara târziu…

04.03.2025 – „Eram santinelă pe acoperişul unui important obiectiv militar; adică deasupra etajului şapte. Noaptea era destul de luminoasă, şi de văzut, puteam vedea până departe. Numai că odată parcă nu am mai simţit acoperişul sub picioare. M-am apucat însă bine de ceva şi cu ochii numai primprejur, să văd ce se întâmplă. Dar nu-mi puteam crede ochilor. Cât vedeam cu ochii, toate blocurile se clătinau. Şi toate clădirile se înclinau de o parte şi de cealaltă ca şi copacii sub furtună. Prima undă a fost pe verticală. Câteva fracţiuni de secundă a părut să înceteze, dar apoi a reînceput pe orizontală, cerul a crăpat brusc, de parcă stătea să se frângă în două. Am auzit detunături îndepărtate, apoi un zgomot înfundat, care parcă venea de peste tot; se auzea tot mai tare. Apoi a venit un vânt puternic, de era să mă azvârle jos. S-a dus, dar apoi s-a şi întors, de data asta cu miros greu de ars. Şi pe urmă s-au stins toate luminile… pe cer era un uriaş cerc de foc, ca şi cum s-a produs un scurt circuit în tot oraşul… Şi atunci am zis: Gata, cred că-i gata oraşul” (soldat Mircea Nemigean, Wikipedia). 4 martie 1977. 48 de ani de la cutremurul care a devastat România. S-a produs la ora 21:22:22, cu o magnitudine de 7,4 grade pe scara Richter şi o durată de 56 de secunde, cu epicentrul în zona Vrancea, la o adâncime de 100 de km.

07.03.2025 – „În timp ce cultura modernă a generat oceane de informaţie, rareori suntem mai înţelepţi din acest motiv. Informaţia nu este cea mai mare nevoie a noastră; ci să ne deschidem inimile către spiritul creativ şi dătător de viaţă al dragostei” (Elizabeth Roberts).

11.03.2025 – „A scrie înseamnă a te angaja, înseamnă a te angaja într-o estetică, reflecţie şi dialog. Literatura nu cunoaşte nici neutralitatea, nici nonşalanţa. În literatură, unele cărţi sunt mai importante decât altele pentru că ne deschid ochii şi ne arată ceea ce nu vrem să vedem: acestea sunt capitale. Noi încercăm să le aducem la lumină. Dar în acelaşi timp să nu pierdem din vedere noţiunea de plăcere a lecturii care ne determină să alegem o carte şi să iubim cu pasiune să ne întoarcem la ea” (Phillipe Claudel). Şi se pare că lucrul acesta nu este necunoscut copiilor talentaţi. Este cazul şi elevilor participanţi la Cercul de Creaţie Literară al Casei de Cultură din Roşiorii de Vede, a căror călătorie prin Insula Florilor se apropie de sfârşitul primei serii, iar aşteptarea noilor capitole devine tot mai stringentă.

12.03.2025 – „Încheie fiecare zi isprăvind ce ţi-a stat în puteri. S-au strecurat unele bâlbe, fără îndoială – uită-le pe cât de repede poţi” (Ralph Emerson).

13.03.2025 – Ploaia aceasta şi praful saharian peste petalele alb-roz ale magnoliilor.

18.03.2025 – „Pe semne că în Cer se pregătesc cele de trebuinţă pentru prepararea cozonacilor de Paşte, şi Dumnezeu cerne făină din hambar. Roşiorii de Vede, 18 martie 2025. Ninge!” (G. Argeşeanu, Facebook).

20.03.2025 – Dosare, dosare, un munte de dosare,/ şi ochii ei căutând sensul cifrelor/ în balanţă,/ fără nicio dare de seamă./ Şi burniţa peste oraşul ascuns în ceaţă, iar nunta matinală a ciorilor prevestea ultima zi a lunii… S-a dus inspiraţia mea, zici. S-a dus inspiraţia ta, zice Elvira.

25.03.2025 – Buna Vestire (Blagoveştenia). Pădurea, înaintea înverzirii, clopotul Mănăstirii Coşoteni chemând la iubire, rugăciune, recunoştinţă.

27.03.2025 – Parfum roz, parfum alb, strada Dunării e un adevărat tablou floral.

29.03.2025 – „Stăruie în viaţă precum o stâncă în mare, netulburată şi neclintită de valurile care o izbesc” (Hazrat Inayat Khan).

Florina CARVACI
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Citatul lunii

„Voi zâmbi, chiar și pentru un minut, în fiecare zi. O să-mi fac datoria față de lume și de sufletul meu. Este și aceasta o formă de luptă și rezistență înaintea morții”.

(*Viața fără rețete,* pr. Haralambos Papadopoulos).

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

Ultimul îngheț al apei, din sezonul rece trecut, s-a produs miercuri, 9 aprilie. A fost însoțit de o brumă grosuță, de un vânt rece, moderat ca viteză și a fost precedat cu două zile înainte de ploaie, lapoviță și puțină ninsoare.

La prânz

Am văzut în partea centrală a comunei Călmățuiu de Sus o construcție albă, cu etaj, nouă, ce avea alături o alta, ele fiind o școală, respectiv o sală de sport, ce au fost date în folosință în toamna anului 2024.

În amurg

Probabil este bine când punem altceva în locul altcuiva desființat. Deși avem o sală „Fabulous” cu jocuri mecanice în locul fostului „Rombiz”.Mai greu e de peste 30 de ani de a ridica fabrici și uzine noi, în locul celor vechi.

Prof. **Gheorghe TUTCĂLĂU**

Trăire creştină

Despre un alt fel de bucurie

Hristos a Înviat!

E bine când sufletul se simte sănătos și energic, fiind capabil să acționeze. *Oare există în lumea noastră un suflet sănătos?* Problema aceasta a început să mă îngrijoreze la modul cel mai serios, mai ales în ultimii ani. Probabil că-și spune cuvântul vârsta și întâlnirile avute, dar tocmai acum nădejdea de a întâlni un suflet sănătos și integru a început să se epuizeze.

Putem pune problema sufletului bolnav și sănătos într-o altă cheie: *Ce reprezintă sănătatea în viața sufletului?*

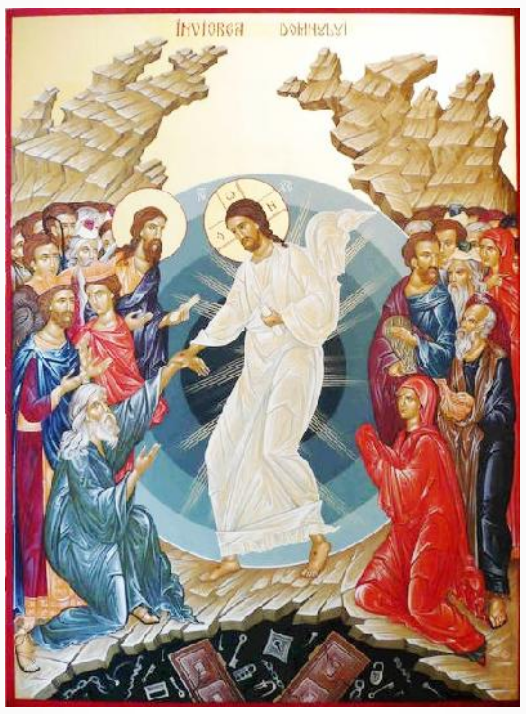

Acum, când înșir aceste rânduri, este cea mai minunată vreme a anului: primăvara, perioada de după Paști. Sufletul se bucură și se simte împlinit. Probabil că aceasta este cea mai sănătoasă stare a sufletului, cea mai apropiată de bucurie. Hristos se adresa astfel ucenicilor Săi: *Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină* (Ioan 15, 11). Într-adevăr, a venit bucuria și o simți ca sănătate sufletească, ca pe o stare firească pe care vrei să o păstrezi pentru totdeauna și să trăiești cu ea de dimineață până seara. Atunci nu te vei simți vreodată obosit. Bucuria aceasta nu este egală cu împlinirea. Firește că există și bucurii mărunte, apărute fiindcă "astăzi, la oră, profesorul nu a verificat tema de acasă”. Am scris în ghilimele, întrucât se potrivește oricare altă variantă, când nu trebuie arătat pentru ce ai făcut sau pentru ce nu ai făcut. Nu există responsabilitate - aceasta este senzația iluzorie a libertății. O bucurie măruntă.

Dar în această bucurie măruntă e o satisfacție mai mare decât în bucuria cea adevărată. Or, bucuria pascală este mult mai cunoscută florii soarelui, care a reușit să-și întoarcă fața spre soare. Bucuria pascală conține starea de libertate. Nu în mod întâmplător Mitropolitul Antonie de Suroj i-a dăruit fiului său duhovnicesc, Aleksei Fogda, o carte „spre bucuria celui din urmă”, fiindcă el știa bine starea aceasta.

Totuși, din experiența vieții mele creștine, știu că această bucurie pascală se va retrage de la mine destul de repede, de parcă unele puteri o vor sfărâma în țăndări, o vor ascunde după diverse scopuri, iar mie nu îmi va rămâne decât să caut și să lupt pentru bucuria aceasta din nou. Puterile care răpesc bucuria sunt întâmplările vieții de zi cu zi, nevoia de a munci, grija familiei, a copiilor... Nu are nicio importanță faptul că în locul bucuriei va apărea deșertăciunea. Iar aceasta este sfârșitul libertății.

Și îmi voi aduce aminte: cât de bine m-am simțit în timpul postului Mare, cât de ușor!Chiar dacă, în realitate, nu a fost deloc ușor, cu greu reușeam să mă rog, cu mult efort reușeam să mă feresc de diverse ispite. *„Ce ispite!”*- este fraza preferată în vremea postului. Ispita este elementul care distruge pe neașteptate toate planurile de a fi creștin măcar patruzeci de zile pe an.

Cel mai important în timpul postului și chiar înaintea începerii lui este să îți cultivi dispoziția potrivită și să alegi scopul corect. Să nu-ți propui niște obiective generale și difuze de genul „până de Paști voi ajunge bun", ci să alegi ceva bine definit: „Bine ar fi să-mi stăpânesc mânia sau crizele de irascibilitate” - și să lucrezi în direcția aceasta. Când lucrezi asupra unui obiectiv bine definit, ai mai putine ispite, căci privești mai mult înainte, acolo unde este ținta ta, nu într-o parte.

Și iată că am ajuns în noaptea Paștelui! Am auzit cântarea înălțătoare *„Și ai înviat ca un biruitor, Hristoase, Dumnezeule, zicând femeilor mironosițe: Bucurați-vă! și Apostolilor Tăi, pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare”* . Într-adevăr, cât de înțelept! Tocmai bucuria le lipsea femeilor mironosițe care alergau în toiul nopții și care, de frică, nu au spus nimic, iar Apostolilor le lipsea pacea în suflet și bucuria.

Cântarea continuă: *„Paștile, cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm”.* Cu bucurie îi îmbrățișăm și noi pe cei de aproape și pe cei de departe - sărbătoarea s-a săvârșit! Sufletul se veselește, sufletul se bucură, sufletul simte că aceasta reprezintă norma sănătoasă a vieții creștine. Da, așa și trebuie să fie, căci nu în zadar în fiecare duminică trebuie să se repete Paștele: fiecare Liturghie de duminică reprezintă o reflexie a Liturghiei Pascale, o mică icoană a ei.

Paștele trebuie să vină iarăși, odată cu fiecare zi de duminică, însă iată că nu ne reușește. De aceea și apare acest straniu dor (la o primă analiză) dupăPostul Mare: mai repede să vină postul. Căci altfel, fără post, nu ne ajunge sănătatea ca să ne împotrivim noilor ispite...

Adevarat a Înviat!

Preot **Eugen Cătălin PĂUNESCU**
Consilier Administrativ-Bisericesc – Episcopia Alexandriei și Teleormanului
Foto: Sursa Internet

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu, Monica Tuinete
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Atanasie Petrescu, Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat, Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu, Petre Bozdoc
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț, Florina Carvaci, Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56, Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619, e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

AERONAVE ISTORICE RESTITUITE:

THE BATTLE OF BRITAIN MEMORIAL FLIGHT (I)

Una dintre perioadele cele mai fierbinţi din istoria militară a Marii Britanii a fost vara anului 1940. Hitler luase hotărârea să îşi extindă puterea cât mai rapid spre vest, iar tactica cea mai adecvată era obţinerea supremaţiei aeriene. O armada pe care Germania, prin Goering şi Hitler, o credea invincibilă, şi anumeLuftwaffe, a atacat Anglia cu nenumărate avioane de bombardament (bine, le-or fi numărat ei la plecare, dar sigur nu le-a mai ieşit socoteala la finalul misiunilor) cu însoţire de avioane de vânătoare. Ştim care a fost soarta acelei veri de război aerian, cunoscută de istorie sub denumirea „The Battle for Britain" şi caracterizată de premierul de atunci al Albionului printr-o expresie rămasă, la rândul ei, istorică: „Never in the field of human conflict was so much owed by so many to so few" (Winston Churchill).

Sigur că pentru un popor atât de conservator cum ştim că sunt englezii, recunoştinţa pentru cei „so few", adică piloţii RAF de vânătoare, este şi rămâne incontestabilă. Habar n-am cum se predă la orele lor de istorie de la şcoală capitolul „The Battle for Britain", dar ştiu exact cum a ales chiar Royal Air Force să menţină vie memoria aviatorilor care au salvat Anglia în 1940: la 11 iulie 1957, ei au anunţat apariţia unui grup aviatic (îmi permit eu să-l numesc) monumental, menit ca, prin prezentarea în zbor în cadrul unor evenimente a avioanelor britanice participante la apărarea ţării în anii celui de-al doilea Război Mondial, să le amintească celor de-un neam cu ei cui îşi datorează libertatea. Grupul a fost denumit simplu şi normal „The RAF Historic Aircraft Flight", iar după câţiva ani „The Battle of Britain Memorial Flight" (BBMF). A primit în dotare, pe rând, avioane de vânătoare, de bombardament, de transport şi de şcoală, pornind cu două avioane Spitfire pentru a ajunge, astăzi, la un inventar format din douăsprezece aeronave: un Avro Lancaster, un C-47 Dakota, şase Spitfire, două Hurricane şi două De Havilland Chipmunk. Aeronavele îşi au baza la Coningsby, în Lincolnshire, sunt întreţinute corespunzător şi expuse spre vizitare tot timpul anului, iar la ocazii speciale sunt decolate şi prezentate în zbor, fiind pilotate de aviatori activi din cadrul RAF.

În programul Festivalului de la Ragley Hall din 2022, „BBMF" a ales să prezinte în zbor o formaţie de trei avioane: marele bombardier Avro Lancaster, înmatriculat PA474 VN-1, cu escorta asigurată de doi vânători, avionul Hurricane RF-J şi Spitfire RL-B.

Pe scurt, despre fiecare, în ordinea cronologică a apariţiei lor.

Hawker Hurricane a apărut prima data pe cerul Angliei la 6 noiembrie 1935. Un avion monoplan, cu aripa joasă, dezvoltat de producătorul Hawker după un proiect al lui Sir Sidney Camm. Din lecturile mele ştiu că la nivelul conducerii armatei şi al RAF au existat multe dispute privind cea mai bună strategie; pentru unii, cea mai bună apărare era atacul şi susţineau dotarea RAF cu un număr cât mai mare de bombardiere; alţii militau pentru folosirea predominantă a vânătoarei, mizând pe viteza, manevrabilitatea şi posibilităţile de înarmare a unor avioane mai mici. În primă fază, se pare că adepţii vitezei au avut majoritatea, astfel se explică naşterea Hurricane-ului şi, la scurt timp după el, a Spit-ului.

Un avion rapid, puternic, fâşneţ şi versatil, Hurricane a intrat imediat în producţia de serie şi, începând cu decembrie 1937, în dotarea RAF, iar apoi şi a altor armate.

România a importat 15 avioane Hurricane, pe care le-a folosit încă din prima zi de război. Cel mai cunoscut pilot român de Hurricane a fost, fără doar şi poate, căpitanul Horia Agarici, devenit, fără voia lui, un nume simbol al Vânătoarei Române. Cercetătorii braşoveni, prietenul meu Horia Stoica şi Vasile Radu, au elaborat un foarte interesant studiu privind activitatea avionului britanic sub tricolor.

Avionul original cu înmatricularea RF-J a intrat în dotarea Escadrilei 303 Northolt la 7 septembrie 1940, pentru a se înfrunta cu nemţii. A luptat numai 20 de zile înainte de a fi pierdut în luptă … LF363, actualul RF-J, este, se pare, ultimul Hurricane intrat în serviciul RAF, la 1 ianuarie 1944. A scăpat întreg din război şi a fost conservat şi zburat în diferite ocazii, cum ar fi celebrul film din 1969 „The Battle of Britain", fiind „pilotat" de Michael Caine. Bietul avion s-a prăbuşit în 1991, fiind distrus aproape complet (pilotul a avut norocul să scape sănătos), dar RAF a sacrificat un Spitfire (avea mai multe) pe care l-a vândut la Rolls Royce pentru a face rost de bani şi a reconstituit RF-J ul, care a zburat din nou în 1998. Palpitantă biografie!

- va urma -

prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**
Membru al Asociaţiei Aviatorilor Braşoveni

Priorități românești

Mihail Manoilescu

Mihail Manoilescu a fost un important gânditor român, inginer, profesor universitar, om politic, economist, sociolog și publicist, cu o puternică prezență pe scena intelectualității și politicii românești din perioada interbelică. A devenit cunoscut în țară și peste hotare prin opera sa economică ce contrazicea teorii ale școlii economice clasice, fiind apreciat de autorități reprezentative în domeniu din străinătate, opera sa fiind comentată în reviste de înalt nivel științific.

S-a născut în 9 decembrie 1891, la Tecuci (din actualul județ Galați), într-o familie aristocratică moldoveană. *„Cel mai îndepărtat dar și cel mai ilustru strămoș al meu a fost Logofătul Tăutu, atâtea decenii cel dintâi sfetnic al lui Ștefan cel Mare și al urmașului său Bogdan"*, așa se confesa M. Manoilescu. Rămas orfan de tată de la vârsta de nouă ani, s-a mutat cu familia la Iași, unde și-a urmat studiile primare, gimnaziale și liceale, după care, în anul 1910, a reușit (primul) la Școala de Poduri și Șosele din Politehnica bucureșteană, pe care a absolvit-o, în 1915, ca șef de promoție (ca și tatăl său) și unde, ulterior, a predat cursuri de economie politică. Absolvent strălucit al Școlii Politehnice, Mihail Manoilescu a avut și o vocație enciclopedică, a fost un artist al cuvintelor, era o fire poetică. Este reprezentativă una dintre poeziile lui intitulată „Realism și poezie" scrisă pe vremea pe când era elev în clasa a VIII-a reală, publicată la rabrica „Recreații" în Gazeta Matematică din mai 1910, poezie care i-a entuziasmat pe ascultătorii prezenți la serbarea organizată în primăvara anului 1910, după concursul Gazetei Matematice. Este o poezie care are aproape 150 de versuri lungi, cu tentă amuzantă, în care abundă termeni matematici, dovedind că și matematica oferă clare motive poetice. Spațiul tipografic nu ne permite să o transcriem integral, dar și un fragment publicat sper să-i sugereze valoarea literar-artistică: *„O noapte de mai cu Lună în grădină la Copou,/ Pe o bancă eroina, în fund nobilul erou,/ Ea o gingașă elevă, el un tânăr realist,/ Ea stă tristă, gânditoare, el emoționat și trist./ Dar deodată se transformă, fața i se luminează,/ Se inspiră-și ia avântul și spre dânsa-naintează./..."*

Pe parcursul vieții, a desfășurat o laborioasă activitate intelectuală și politică. A deținut numeroase funcții de răspundere în diferite guverne ale României: guvernator al BNR, ministru al Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor în guvernul Iuliu Maniu, ministru al Industriilor și al Comerțului, președinte la secția română a Camerei Internaționale de Comerț, ministru al Afacerilor Străine, subsecretar de stat în Ministerul de Finanțe în guvernul Alexandru Averescu, a fost membru fondator al Institutului Internațional de Științe Economice din Paris (1939), profesor universitar, a participat la campania militară din Bulgaria (1913) și a desfășurat numeroase misiuni diplomatice, rod al competenței sale, susținută de un real talent oratoric și de cunoașterea a trei limbi străine (franceză, germană și italiană), merite ce i-au adus o largă audiență și multe succese diplomatice fiind distins chiar cu titlul de „Doctor Honoris Causa" de numeroase instituții de cultură din străinătate și datorită remarcării sale de numeroase personalități ale vremii.

Opera sa fundamentală, lucrarea sa de referință a fost *„Teoria perfecționismului și a schimbului internațional"*, publicată în limba franceză la Editura Giard din Paris (1929) și care a beneficiat de numeroase traduceri în mai multe limbi (engleză, germană, portugheză, italiană), fiind publicată și comentată în mai multe reviste din străinătate de înalt nivel științific, dar, din păcate, mult mai puțin în România (deh, meteahnă veche!).

Din cauza convingerilor sale politice și sociale din perioada interbelică și de după aceasta, Mihail Manoilescu a avut parte de un destin tulbure și dramatic. Este adevărat că a făcut și unele greșeli, precum și cea în care, într-un anume context, pe când era ministru de externe, a semnat Dictatul de la Viena în care Germania și Italia au acordat Ungariei o parte din Transilvania și când, dându-și seama de greșeala comisă, a căzut pe masă, a leșinat.

Gândirea sa economică, ideile sale corporatiste și protecționiste au stârnit interes în America de Sud și, în special, în Brazilia, în scopul dezvoltării industriale a acestei țări. În acest sens, ambasadorul Braziliei la București, Jeronimo Moscardo, cu ocazia acordării titlului de „Doctor Honoris Causa" de către Academia Română, rostea printre altele că: *„Mulțumesc României și în special lui Mihail Manoilescu, unul dintre marii economiști ai României, fost guvernator BNR, teoriile sale privind schimburile comerciale internaționale fiind foarte populare în America Latină și în special în Brazilia unde lucrările sale au stat la baza extraordinarei creșteri economice, peste ani"*. Același ambasador al Braziliei în România spunea: *„În privința economică se credea că suntem condamnați să rămânem o țară agrară ca și România, la un moment dat. Dar a dat Dumnezeu să existe un mare român, fost ministru de externe al țării dumneavoastră, și un economist de talie mondială: Mihail Manoilescu. După traducerea, în 1932, a lucrării sale geniale „Teoria protecționismului și a schimbului internațional", aceasta a fost până azi inspiratoarea dezvoltării economice a Braziliei"*. Privitor la același mare economist român, profesorul Costin Murgescu, director al Institutului de Economie Mondială, într-o carte despre „Mersul ideilor economice la români", scria: *„Politica de protecție industrială practicată de România în primele decenii ale acestui secol a fost ridicată de Mihail Manoilescu la rangul unei teorii cu valabilitate și ecou internațional. La aproape șase decenii lucrarea sa fundamentală și-a croit drum în întreaga lume, constituie prima străpungere românească în gândirea economică universală și a intrat definitiv în istoria doctrinelor economice moderne, dar, în mod paradoxal, nu a văzut, până în 1987, lumina tiparului în limba română"!* El reprezintă un nume de referință al istoriografiei econonomice internaționale.

Trist este faptul că vechiul regim l-a condamnat fără judecată și l-a întemnițat la Jilava, Ocnele Mari și la Sighet, la ultima închisoare din cauza bolii și a relelor tratamente dându-și sfârșitul la finele anului 1950.

Prof. **Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Din tainele și frumusețile naturii

Păsările – acești „cetățeni" ai lumii... (I)

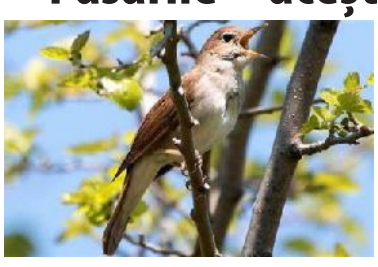

Aproape oriunde vom colinda cu gândul pe globul nostru pământesc, vom întâlni mişcarea elegantă, în aer, a păsărilor, care-și vestesc prezența, de cele mai multe ori, și prin „glasul" lor inimitabil. Pe tărmurile înghețate de la poli, în deșerturi, în tundrele arctice, pe apele fără hotar ale oceanelor, departe de uscat, în vârfuri de munte – pretutindeni, omul este întâmpinat de aceste viețăți.

Sunt cunoscute circa 8.600 de specii, care numără peste 75.000.000.000 de exemplare. Cele mai multe trăiesc pe uscat. Numărul speciilor de apă este mai redus, în schimb, ele se întâlnesc în zeci și sute de mii de exemplare. Fiind legate de hrana ce o pot găsi, păsările de uscat depind mult de anumite locuri. Păsările de apă găsesc hrană abundentă în mediile lor de trai și, de aceea, regiunile ocupate de ele sunt mai întinse.

În căutarea hranei, adesea, părăsesc locurile de baștină, migrând spre alte regiuni. Astfel, viața *vrabiei* – pasăre originară din Orient, este strâns legată de cultura parcelelor. Mergând pe urmele „plugarului", vrabia a cucerit Europa din regiunea polară și a coborât până în zona Mediteranei, devenind sedentară și domestică atunci când curtea omului i-a oferit sursa de hrană. Vrabia se acomodează ușor cu condițiile de mediu și se înmulțește repede. Presupunând că este folositoare, omul a adus-o, în veacul trecut, în Australia, apoi în America de Nord, unde s-a înmulțit repede și, în scurt timp, a ocupat orașele, satele și fermele. În mai puțin de 25 de ani, vrabia a reușit să gonească păsările locale, folositoare acelor locuri. S-au cheltuit apoi sume enorme de bani ca să se reducă numărul vrăbiilor. La fel s-a întâmplat și în America de Sud. În 1872, au fost aduse primele vrăbii la Buenos Aires ca să distrugă omizile. Și vrabia a alungat speciile aborigene și apoi, treptat, a trecut în Uruguay, Brazilia și, ocolind pădurile tropicale, s-a stabilit în Chile, Argentina și Paraguay.

Pe fiecare continent, trăiesc și păsări specifice numai acelor locuri, iar fiecare specie are trăsături deosebite, nemaiîntâlnite în alte părți. Păsările din Europa, relativ „modest îmbrăcate", în schimb cele mai multe dintre ele, precum privighetoarea, sunt vestite cântărețe. Pasărea cea mai caracteristică pentru Africa rămâne struțul. Lumea Nouă se înfățișează ca cea mai bogată în păsări. Alungită de la nord la sud, bogată în ape și vegetație, în America, pot fi întâlnite toate climele globului, care conferă condiții de viață pentru cea mai variată lume a înaripatelor...

- va urma -

Prof. **Petre BOZDOC**

Jurnal de student

O singură viață

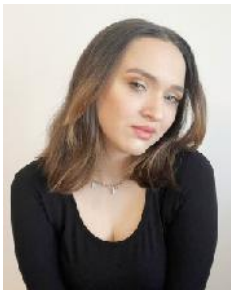

O nouă zi fără inspirație! Cred că faptul că sunt așa de ocupată cu tot felul de proiecte pentru facultate și voluntariate mă aduc în punctul acesta... Poate că e trist că ajung așa secată uneori, dar este un sentiment tare mișto atunci când îmi revin ideile și pofta de a lucra în creație.

Cât despre cum mă mai relaxez și eu? Ei bine, ca orice om – am jocuri pe telefon, citesc romane beletristice, mă uit la filme etc. Dar, și ca orice tânăr, ies mult și merg la petreceri. Ce este și mai interesant este că le țin relativ balansate pe toate cu doar câteva ore de somn. Și da, reușesc să le fac pe toate. Am și momente de epuizare care mă aduc în acest moment în care nu știu ce să scriu. Dar nu așa ar trebui să fie un student? Adică activ în orice mediu posibil. Dacă nu muncim acum la un viitor bun în același timp în care ne trăim anii tinereții, atunci când?

Revine și perioada călduroasă, așa cum am mai zis în articolele trecute. Poate e și ăsta un factor ce mă împinge la a-mi trăi viața din plin.

Vorbeam recent cu o colegă despre relațiile de dragoste de la vârsta noastră și am căzut de acord că, acum, mai mult ca oricând, nimeni nu are niciun drept să ne interzică ceva. Este perioada cea mai propice de a face greșeli peste greșeli. Pentru că am ajuns suficient de maturi încât să le facem față, dar suntem și suficient de copii încât să fim iertați ori, chiar, să ne permitem să ne iertăm pe noi. Fiindcă da, se întâmplă ca, de multe ori, să nu putem trece peste ceva din cauza faptului că nu ne-am iertat noi singuri. Trebuie să înțelegem că suntem oameni și trecem pentru prima dată prin această viață. Învățăm constant!

Așadar, un articol scurt, dar, sper eu, cuprinzător... măcar al ultimelor mele realizări. Până data viitoare, doar trăiți-vă viața din plin!

Bianca TUTUNARU
studentă la SNSPA,
Facultatea de Comunicare și Relații Publice
voluntar EUROPE DIRECT Teleorman
voluntar WomenEsteem International

Programul manifestărilor dedicate sărbătorii locale *„Zilele Municipiului”*, ediția a XXV-a, 2025

Vineri, 23 mai:

❖ **Ora 09:00-14:00** – ***Ziua Porților Deschise la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”.***

Locul: Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”

❖ **Ora 10:00** – ***„Bătălia cărților”*** – Deschiderea Concursului Național de Lectură pentru Copii și Adolescenți, ediția a XI-a în județul Teleorman.

Locul: Biblioteca Municipală „Gala Galaction”

❖ **Ora 11:00** – ***Prezentarea expoziției „Căpitan aviator Gheorghe Stănică. Când uitarea nu uită”***.

Locul: Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”

❖ **Ora 12:00** – ***„Arc peste timp”*** – expoziție de sculptură în piatră de râu și pictură semnată de artistul plastic roșiorean Costel Păun.

Locul: Centrul Cultural

❖ ***Ora 16:00 – Festivalul-concurs de muzică ușoară românească „Dan Cîmpeanu”,*** ediția a IV-a**. Momente artistice: *SIBBA Dance* –** coordonator ***Mirela Hadad*** și ***Școala de dans „Patriţa Săvescu”*** – instructor ***Daria Vocheci.***

Locul: Scena de spectacol

❖ **Ora 19:30** – ***Deschiderea sărbătorii locale „Zilele Municipiului ” –*** ediția a XXV-a. Mesajul de deschidere a sărbătorii locale „Zilele Municipiului” rostit de primarul Municipiului Roșiori de Vede, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru

Locul: Scena de spectacol

❖ **Ora 19:35** – ***„Mințile sclipitoare ale orașului”*** **–** premierea olimpicilor naționali, a elevilor premiați la concursuri internaționale și a șefilor de promoție din liceele roșirene.

Locul: Scena de spectacol

❖ **Ora 20:00** – ***„Nicicând, ADIO...”*** **– spectacol.**

În recital:

- **Câștigătorul Trofeului *„Dan Cîmpeanu”* 2025**
- **Marta Cîmpeanu – câștigătoarea Trofeului *„Dan Cîmpeanu”* 2024**
- **SUNSET BAND**
- **Florin Ciobanu**
- ***EUROTON Forever*** – recital **EUROTON**
- Recital **EMILIAN**
- Recital **ANDREI URSU**

Locul: Scena de spectacol

Sâmbătă, 24 mai:

❖ **Ora 10:00** – ***„Roșiori de Vede - 640 de ani de atestare documentară”*** – expoziție de fotografii din colecțiile personale **prof. Eugen Ovidiu Vlad** și **prof. Argentin Șt. Porumbeanu.**

Locul: Platoul din fața Primăriei

❖ **Ora 12:00** – ***Salonul de carte al scriitorilor şi publiciştilor roşioreni.***

Locul: Casa de Cultură

❖ **Ora 16:00** – ***Festivalul-concurs de muzică populară „Alexandru Dachin”*** – ediția a IV-a.

Momente artistic: ***Ansamblurile „Voiniceii”***

și „Mugurașii” de la **Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” Roșiori de Vede**, coordonator **prof. Andrei Hamza.**

Locul: Scena de spectacol

❖ **Ora 19:35** – ***„Orașul meu, orașul tău: EU îmi iubesc orașul! TU?” – ediția a V-a –*** premierea celui mai frumos spațiu verde din fața blocurilor, a caselor și a asociațiilor de proprietari implicate în îngrijirea spațiilor verzi din municipiu.

Locul: Scena de spectacol

❖ **Ora 20:00** – ***„Pe la noi, prin Teleorman”*** - spectacol de muzică populară.

În recital:

- **Câștigătorul Trofeului *„Alexandru Dachin”* 2025**
- **Alexandra Bălăreanu - câștigătoarea Trofeului *„Alexandru Dachin”* 2024**
- **Ansamblul BURNASUL**
- **Gheorghița Nicolae**
- **FLOAREA CALOTĂ**

Locul: Scena de spectacol

Duminică, 25 mai:

❖ **Ora 09:00** – ***Concurs de şah și tenis de masă*** – OPEN.

Locul: Parcul Central „Av. Nicolae Popescu Vedea”/ Casa de Cultură

❖ **Ora 09:00** – **Cupa *„Zilele Municipiului”* la tenis de câmp – *finala*.**

Locul: Family Zone (Zona de agrement)

❖ **Ora 13:00** – ***„Legendele Fotbalului Roșiorean”*** **– omagierea legendelor fotbalului roșiorean - Generația 1980-1990**.

Locul: Primăria Municipiului Roșiori de Vede/Casa de Cultură

Pagină realizată de Aurelia BĂRBUȚ

Colocviile revistei „Teleormanul cultural”

- continuare din pag. 1

Universitară „Eugen Teodoreanu” din Timișoara, membru al Uniunii Scriitorilor din România - filiala Timișoara; **Carmen Teodora Făgețeanu** – profesor de limba italiană, traducător - Craiova; prof. **Petronela Apopei** – jurnalist și critic literar și prof. **Cristian Gabriel Moraru**, redactor-șef al revistei „Teleormanul Cultural”, poet, editor și critic literar.

Colocviile au debutat cu **acordarea premiilor revistei „Teleormanul cultural” pentru anul 2024** de către Cristian Gabriel Moraru și cu **lansarea nr. 41 al revistei „Teleormanul cultural”,** moment prezentat de Daniel Luca.

A urmat **simpozionul literar *„Mihai Eminescu - 175”,*** care a cuprins comunicările: „*Contribuția lui Eminescu la formarea limbii*

române literare” de Iulian Bitoleanu; „*Mihai Eminescu în presa italiană*” susținută de Carmen Theo Făgețeanu; „*Elemente de filosofie ocultă în proza Sărmanul Dionis de Mihai Eminescu”* de Petrișor Militaru și „*Mihai Eminescu, un profet al neamului românesc”,* comunicare semnată de Cristian Gabriel Moraru, dar și un recital de pricesne în interpretarea Coralei „Bucuria”, alcătuită din preoți ai Protoieriei Roșiorii de Vede. Moderatorul simpozionului a fost Aurelia Bărbuț – șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport.

O **expoziție de carte** cu lucrări semnate de redactori și colaboratori ai revistei „Teleormanul Cultural”, organizată de Biblioteca Municipală „Gala Galaction”, a întregit evenimentul într-un mod ideal.

În ultima parte a evenimentului, a avut loc **Cenaclul revistei „Teleormanul cultural”** cu

următoarele momente: prezentarea colecției „Cărțile exilului” de la Editura Aius - prof. Nicolae Marinescu; prezentarea noutăților editoriale de la Editura „Castrum de Thymes” - Daniel Luca, dar și mai multe lansări de carte: Mihaela Albu: *Din exil… acasă… „cu Eminescu de mână”*, antologie de studii și articole despre opera eminesciană (Editura MLR, București, 2023); Petrișor Militaru: *Victor Brauner: 120* (Editura Aius, Craiova, 2023); Petronela Apopei: *Contemporani cu veșnicia*, cronici literare (Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2024) și Cristian Gabriel Moraru: *Ciuleandra ideilor mele*, poeme și aforisme (Editura Castrum de Thymes, Giroc, 2025), moderatorul ședinței de cenaclu fiind neobositul Cristian Gabriel Moraru.

Valorile culturale sunt busola care ghidează identitatea unui popor și păstrează vie moștenirea sa în fața schimbării. Ne bucurăm că multe dintre aceste valori culturale nu s-au pierdut, iar manifestarea din 25 aprilie, de la Casa de Cultură din Roșiorii de Vede, este încă o dovadă în acest sens.

Sfințirea Troiței Eroilor Transmisioniști la Mănăstirea Coșoteni

- continuare din pag. 1

Hotin, Tisa și Budapesta, în 1941 – 1945 la Cernăuți, Țiganca, Odessa, Crimeea, Stalingrad, Caucaz, Iași, Chișinău, Păuliș, Oarba de Mureș, Carei, Szolnok, Debrețin, Budapesta, Roznava, Horn, Banska Bystrika, Moravia, Viena, precum și Angola, Afganistan, Kosovo și Irak.

După intonarea Imnului Național, a urmat sfințirea troiței de către un sobor de preoți, împreună cu starețul mănăstirii, protosinghel Ciprian Florea, conduși de către Preasfințitul Părinte Episcop Galaction. A urmat depunerea de coroane din partea Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii și Asociației „Radu Grămăticul”.

Comandantul Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, gl. mr. Gheorghe Iordache, a conferit „***Emblema de Onoare a Comunicațiilor și Informaticii***” Preasfințitului Părinte Galaction, Episcopul al Alexandriei și Teleormanului, pentru aprobarea și binecuvântarea dată ca Mănăstirea Coșoteni să fie locul unde se va aduce veșnică pomenire eroilor Armei Comunicații, Tehnologia Informației și Apărare Cibernetică din Armata României.

Troița Eroilor Transmisioniști a fost ridicată cu sprijinul Preacuviosului Părinte Arhimandrit Ciprian Grădinarul, eclesiarh al Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului.

Preasfințitul Părinte Galaction, Episcop al Alexandriei și Teleormanului, a dat citire Actului de Sfințire al Troiței Eroilor Transmisioniști.

Începând cu luna decembrie a anului 2024, Mănăstirea Coșoteni este Mănăstirea personalului din Arma Comunicații, Tehnologia Informației și Apărare Cibernetică din Armata României.

Veșnică pomenire eroilor armei!

Veșnică pomenire eroilor neamului românesc!

La activitate au participat, Preasfințitul Părinte Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, Părintele Protopop Mircea Ionescu, Preacuviosul Părinte Protosinghel Ciprian Florea, călugării și preoții Mănăstirii Coșoteni, gl. mr. Gheorghe Iordache, gl. bg. Gheorghe Maxim, col. Gheorghe Spoială, gl. lt. (r) Valentin Becheru, primarii comunelor Vedea și Drăgănești de Vede, Aurel Drăghici și Marius Stanciu, Aurelia Bărbuț, Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din cadrul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede, personal din Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii, alături de enoriașii și credincioșii prezenți la acest eveniment.

Expoziție de artă la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”

- continuare din pag. 1

Referindu-se la lucrările celor doi autori, generalul Becheru spunea că Nicolae Jianu, în realizarea hărților pictate, pleacă de la un infinit și ajunge la realitate, iar Costel Păun pleacă de la realitatea pietrei pentru a identifica infinitul.

În finalul evenimentului, sculptorul Costel Păun a vorbit despre pasiunea sa pentru artă și a prezentat mesajul artistului plastic Nicolae Jianu.

Pliculețul cu pelin

Două bătrîne în curtea mînăstirii:
- Săru' mîna părinte! Îl căutăm pe stareț.
- Dar ce treabă aveți cu dînsul?
- Să ne programeze pentru o escrocizare...

❖

Vance a fost la Papă și ca urmare (zic unii) acesta și-a dat duhul. Apoi a fost în India și imediat a izbucnit conflictul cu Pakistan. Se aude că ar veni și în România pentru o întîlnire cu Iliescu. Treaba lui, dar își forțează norocul.

❖

Pentru acest număr, vă propun spre lectură:
- Jorge Luis Borges – *Cartea de nisip*, Editura Polirom, 2006
- Mario Vargas Llosa – *Conversație la Princeton*, Editura Humanitas, 2023

Liviu NANU

Vizite

Povestiri din parcare

Povestea modelistului (I)

De câteva zile, straturile de flori din jurul parcării erau atacate de limacşi. Primul apăruse pe peretele biroului, iar Vasile îl observase ascuns în umbra balamalei; îşi legăna tacticos corniţele, parcă transmiţând mesaje în eter.

Nea Mureşan a descifrat corect codul moluştei: „Bă, ăştia, umanoizii! Vedeţi că urmează invazia! Eu le transmit acum colegilor mei toate informaţiile necesare, iar de mâine veţi fi cotropiţi fără milă! Şi, indiferent cu cine vă veţi alia, nu o să puteţi scăpa de noi!”

Ai zice că nişte moluşte scârboase sunt uşor de combătut, dar realitatea din teren demonstră contrariul. După două zile, limacşii se insinuau peste tot, de la straturile cu trandafiri până la grupurile sanitare; de fapt, acele locuri provocau îngrijorarea lui nea Mureşan, pentru că deja tot mai multe ţipete de spaimă şi dezgust se făceau auzite dinspre clădirea cu inscripţia „F”.

– Mă, Vasile, numai mraniţa aia a ta e de vină, cred că era infestată cu ouă de melci.

– Se poate, şefu, da' să ştii că la mine nu e nici picior de limax şi-am dus tot băligar d-ăsta, de la fermă. O mai fi şi de la maşinile alea de-i lăsăm noi să le spele uneori, de zici matale…

– Mda… o fi, cine ştie?! Dar o fi vreo metodă să scăpăm de ei, dă-l în mă-sa! Voi cum faceţi când vă atacă ăştia?

– Noi? În afară de a-i aduna şi călca cu cizmili?

– Asta nu e o idee bună, facem mizerie pe-aici şi e scârbos.

– Atunci… în nici un fel, şefu. Da' ştii ceva, şefu? Matale eşti cu substanţele, cu alea… de ce nu cauţi vreo soluţie d-aia de dat cu vermorelu'? Nu se poate să nu fie cevaşilea, ca la gândaci şi alte alea.

Cine nu are ajutoare, să-şi angajeze. Sigur că mâna dreaptă a lui nea Mureşan avea dreptate, iar internetul confirmă rapid: existau multe produse moluscocide, drept care portbagajul Loganului prinse rapid miros de „Limocid X”, garantat în lupta cu melcii fără cochilie, dar şi cu hoţii din maşini.

Concentrat asupra norului de soluţie emanate din vermorelul lui Vasile, nea Mureşan îşi reproşă mult timp lipsa de spirit de observaţie. Păi cum să nu observe el, mare amator de maşini rare, că parcarea lui era ocupată, în mod excepţional, de un „ditamai autobuzu' englezesc cu iataj”, cum îl caracteriză Vasile, posesorul unor ochi „vedetotsiprinotrăvi”.

Deşi nu era el chiar roşu, ca acelea din Trafalgar Square, double deckerul oprit lângă măsuţa rotundă, din beton, era chiar englezesc. Indiciul clar era volanul pe dreapta. Indiciul derutant, numărul de înmatriculare de Constanţa. Iar antiindiciul, prezent pe trei borduri ale vehiculului, era colantul reprezentând tot felul de avioane şi elicoptere colorate.

Şoferul ciudatului autobuz, care tocmai revenea dinspre obiectivul vizitat, observă mirarea celor doi extratereştri mascaţi ca pe vremea covidului – atât de uluiţi erau că nici unul dintre ei nu oprea vermorelul care, de mult, nu mai sulfa decât aer.

– Vă salut, domnilor, cuvântă el în cea mai curată limbă română, iar nea Mureşan deduse că aspectul maşinii nu era decât o pistă falsă. Pun pariu pe-un avion la şaptejdoi că luptaţi la combaterea moluştelor târâtoare.

– La… de unde ştiţi, aţi văzut vreun melc prin toaletă? se interesă nea Mureşan.

– Nu, dar recunosc mirosul de Limocid. L-am folosit şi eu şi să ştiţi că-i foarte eficient: odată cu venirea iernii, am scăpat şi de limacşi.

– Poate avem şi noi noroc să vină frigul mai iute, se trezi vorbind gazda. Mă scuzaţi, eu sunt Mureşan, mă ocup de parcarea asta, şi…

– Încântat, nea Mureşane, răspunse călătorul, Mihăescu. Ciprian Mihăescu, şi mă ocup de modelism. Am un cerc privat şi mobil de modelism.

– Aaa… păi da, că mă gândeam şi eu ce vrea să însemne inscripţia aia de pe… de pe…

– De pe atelier, maşina asta e un atelier de făcut machete. De fapt, e o multifuncţională, că e şi atelier, şi caravană, şi expoziţie, e ce e nevoie când am eu nevoie.

Încurajaţi de tonul vizitatorului, extratereştrii mascaţi se apropiară de autobuz şi încercară să arunce priviri indiscrete în interior.

– Domnilor, vă invit să-mi vizitaţi averea mobilă, nu vă chinuiţi aşa…, dar am şi eu rugămintea, ştiţi, ieşiţi din completele astea antichimice, să nu-mi băgaţi mirosuri străine în habitat.

– Antichi… aţi făcut armata la arma chimică, văd că recunoaşteţi completul.

– Nu, nu… Dar am construit o mulţime de machete de maşini militare şi figurine de soldaţi din toate armele, am citit şi diverse cărţi, reviste şi siteuri, ca să nu greşesc la detalii.

prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**

- va urma -

Am primit la redacție

Mozaicul – revistă de cultură editată de AIUS Printed, Craiova; Director – Nicolae Marinescu, redactor șef – Petrișor Militaru. Din cuprins: Nicolae Marinescu: *Macedonski continuă să ne inspire,* Ionel Ciupureanu – *poeme*, Ana Dobre: *Trepte spre cerul poeziei*, Daniela Șontică: *Sentimentul religios în presa exilului românesc*, Petrișor Militaru: *O mică enciclopedie a scriitorilor olteni în catrene,* Mihaela Albu: *O viață printre și pentru cărți.* Demnă de remarcat adevărata „mișcare a ideilor” referitoare la volumul „În nevăzutul minții celuilalt” (Editura pentru Artă și Literatură, București, 2024, Cosmin Neidoni în dialog cu Nina Corcinschi), un număr autentic de primăvară, pe care cititorii nu îl vor regreta la finalul lecturii.

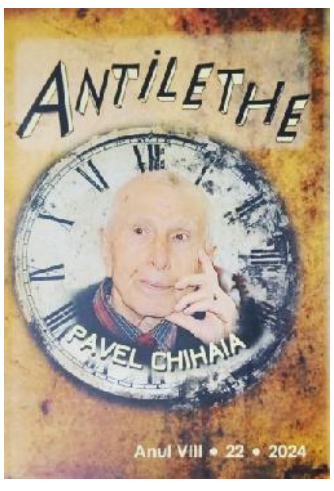

Antilethe - o revistă literară; Director fondator: Mihaela Albu, redactor șef: Dan Anghelescu; o revistă dedicată exclusiv recuperării, aducerii acasă a activității - încă necunoscute în totalitate - a celor care au trăit/trăiesc departe de țară, în paginile căreia cititorii vor găsi un medalion portretistic: Pavel Chihaia (scriitor și istoric de artă care a trăit în Germania), proză, poezie, eseu, cronici și recenzii, pagini în care colectivul de redacție militează împotriva uitării, afirmând cu tărie că cititorul român contemporan trebuie să știe că mai există o latură a culturii noastre încă insuficient (sau deloc) cunoscută.

ANIROL

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

Femeia și dragostea în viziunea scriitorului și teologului Gala Galaction (II)

Dragostea dintre Zoe Dimitriu Marcoci, fiică a maicii Elipidia, deci fruct al încălcării jurământului monahal al castității, care era soră în ascultare la mănăstirea Agapia, și tânărul Grigore Pișculescu a fost hotărâtoare pentru destinul ambilor tineri, fiind consemnată în romanul epistolar păstrat și publicat mai întâi în *Jurnal*, ulterior în ediția de la Muzeul Literaturii Române, în 2015, sub titlul *Gala Galaction. Scrisori către sora Zoe: corespondență inedită (1901-1902).*

Zoe și mediul monahal cunoscut mai îndeaproape (în special maica Frăsina, care l-a impresionat puternic) l-au făcut pe Galaction să abandoneze Facultatea de Litere și să urmeze Facultatea de Teologie, optând pentru o carieră universitară în domeniul teologiei, deși o perioadă l-a frământat chiar gândul călugăririi. Despre raporturile dintre cei doi îndrăgostiți, Marius Mazilu, îngrijitorul ediției de la MLR, opinează în prefața cărții:

„În iubire, Galaction este la fel de discret ca și în viața social. Așteptările prelungite, răsplătite, numai în parte, de întrevederi grăbite, pretInd disciplină sufletească, lucru greu de întâlnit la niște tineri oarecare. Nu însă și la cei doi îndrăgostiți, care sunt conștienți de statutul diferit al dragostei lor: «Ah! — soră dragă, noi ne vom iubi întotdeauna. Dragostea noastră va fi nesfârșit de trainică și de curată; pentru că noi sântem oameni serioși cari ne vom înțelege și prețui întotdeauna» mărturisea undeva în Jurnal, cu suflet exaltat romantic, insistentul cuceritor." (p. 9).

Până la urmă, Gala Galaction a smuls-o din noviciatul de la mănăstire pe Zoe, cei doi căsătorindu-se în aprilie 1903 (el avea 24 de ani, ea — 36) și având ulterior patru fete. Despre fiicele lui Gala Galaction, preotul Gheorghe Cunescu, biograful său cel mai important, afirmă:

„Nu mult după prăznuirea emoționantă de la Putna, Gala Galaction a început să treacă prin alte emoții. Tot fericite. I se nasc copiii, patru fete: Magdalena-Dalina (ianuarie 1905, care va ajunge la Opera din Milano, se va căsători în Italia cu un conte, Bajocchini, și va rămâne acolo); Lucreția-Luchi (aprilie 1906, va fi pictoriță și scriitoare, căsătorită și rămasă tot în Italia, a scris cărți în limbile italiană și română); Marioara-Mara (mai 1910, cu două doctorate, va fi profesoară, va publica și scrieri literare, căsătorită cu avocatul Șerban Tuculescu — fratele pictorului Ion Tuculescu); Elena-Leanța (octombrie 1911, căsătorită Stănciulescu, actriță la Teatrul Național din București)." (Gh. Cunescu, *Pe urmele lui Gala Galaction*, Editura Sport-Turism, 1982, pp. 53-54).

Pe Elena Galaction-Stănculescu, am cunoscut-o și eu personal, atunci când, elev de liceu fiind (eram prin clasa a IX-a cred), am mers într-o excursie organizată de mătușa mea, dna Irina Stoica, bibliotecară la Biblioteca Municipală „Gala Galaction", la mănăstirea Cernica, unde era înhumat părintele Galaction, după care am vizitat-o și pe Elena Galaction, această ultimă fiică rămasă în viață a marelui teolog, ajunsă la o vârstă venerabilă (în jur de 90 de ani), dar încă lucidă și coerentă.

Dragostea de tip *storge* (dragostea pentru familie sau dragostea părintească) este evidențiată foarte bine în jurnalul autorului, de pildă, în însemnarea din 1 martie 1905, la puțin timp după nașterea primei fiice:

„Mi-am văzut nevasta și copila în ziua de 13 ianuarie. Petrecusem o noapte frământată, întristat de moarte cum eram de câte auzisem de la mama, pe lângă puținele pe care le știam. Nevastă-mea nu lăptează pe copilă și dulcea nevinovată stă în drumul peirei! Ars de ideea aceasta, am colindat a doua zi, în zori, pe la medicii spitalului «Maternitatea», ca să dobândesc un permis extraordinar de intrare și l-am avut de-abia în poarta spitalului de la medicul secundar.

Primele impresiuni cu care mi-am privit copila au fost asfixiate și cu totul plate pe lângă ce colaborase acasă inima și închipuirea mea. Ca în totdeauna în viață-mi, momentele ei părute mari sunt o realitate calmă și cuminte, pe lângă fotografiile fantastice și nenumărate, pe care mi le arată (ca semănând aidoma!) creierii mei aprinși — o zi ori două, mai nainte. Biata copiliță era la sânul unei streine, unei țărănci din Tărtășeni, care a lăptat-o vreo 10 zile, și pe care am fi luat-o doică numaidecât, dacă mersul peste graniță nu i-ar fi tăiat toată bunăvoința. Ne trebuia o doică bucuroasă să vie cu noi în Cernăuți … Nevastă-mea era în patul ei, slăbită, puțintică, suptă de emoțiuni și de nesomn. Sărmana! Dacă ar scrie ea acest *Jurnal* v-ar spune lucruri demne de cunoscut și de compătimit. (…)

Duminica imediată, 16 ianuarie, am botezat pe copilă în paraclisul spitalului, dându-i numele Magdalina și fiindu-i nașă dna Sacara. (…) Din duminica aceasta înainte, zi cu zi, până în ajunul reînturnării la Cernăuți, am purtat pe drumuri nesfârșite — 3-4 zilnic — tot soiul de griji, între care cea mai mare și coordinătoare a tuturor: alăptatul copilei." (Gala Galaction, *Jurnal*, vol. I, Ed. Minerva, București, 1973, pp. 451-452).

Dragostea de tip *philia* (prietenia) este ilustrată de prietenia pe viață pe care tânărul Grigore Pișculescu a legat-o cu colegii săi saviști: Ion Theodorescu (viitorul poet Tudor Arghezi), Nicolae D. Cocea și Vasile Demetrius, tuspatru devenind ulterior scriitori.

Aceștia și-au împărtășit întotdeauna bucuriile și eșecurile, fiind solidari unii cu ceilalți (și în viața personală, și în presa literară), sprijinindu-se necondiționat atunci când erau la nevoie. Ce-i mai frumos în viață decât să ai drept coordonată cardinală prietenia, adică acea floare de colț care răsare doar la caracterele mari și tari ca o stâncă?!

Cât despre **agape** sau dragostea pentru Dumnezeu și față de semeni, putem afirma fără nicio îndoială că Gala Galaction a ilustrat-o la superlativ atât ca preot, cât și ca teolog, traducător al Sfintei Scripturi, scriitor sau publicist, profesând în viața și scrisul său un umanism de tip creștin, demn de a fi luat ca model de tineretul de astăzi.

Închei aceste scurte considerații despre Gala Galaction, teleormăneanul nostru, aniversat pe 16 aprilie, cu următoarea mărturisire a acestuia echivalentă cu o profesiune de credință: „Dragostea e o prietenie scumpă și înaltă, nutrită de idei nobile și de meditări evlavioase, luminată de surâs voios și dulce.".

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Lecturi în lumină

Nela Ene: *Când ai venit pe jos din Rai* (versuri)

Teleormăneancă, născută într-o localitate de pe „lunga și îngusta Vale a Călmățuiului", dar trăitoare de mai multă vreme în Craiova, Nela Ene vine în faţa cititorilor cu o carte de versuri îndelung cumpănită, semn al exigenţei sale artistice, marcându-și debutul editorial la mai mulţi ani de la cel publicistic. În răstimpul dintre cele două debuturi, autoarea a scris și a publicat, fiind recompensată cu numeroase şi prestigioase premii.

Volumul de versuri, *Când ai venit pe jos din Rai*, apărut la Editura AIUS, Craiova, 2023, cuprinde peste o sută de poeme, structurate în trei secţiuni mai mult sau mai puţin omogene tematic, fiecare secţiune purtând un titlu de la una din poeziile cuprinse în ciclul respectiv: „Lecţia de zbor", „Partea mea de vină", „Memoria secretă a copacilor".

Universul liric, pe care ni-l propune Nela Ene, este unul extrem de bogat în teme şi motive poetice: timpul în trecerea sa ireversibilă; nostalgia desprinderii de o epocă primordială, cea a sinelui (a copilăriei); viaţa, ca un scurt interval din eternitate; regretul că vremea pe care o trăim nu este pe măsura adâncimii ce o presupune spiritualitatea; satul natal văzut cu ochii amintirii, în toată încărcătura lui de frumuseţe şi trăiri autentice; iubirea surprinsă în fazele de înmugurire, înflorire, destrămare; dragostea pentru părinţi; poezia obiceiurilor şi tradiţiilor populare, specifice zonei etnografice în care poeta a copilărit. Aș adăuga, admirativ, tema patriotică, prezentă în câteva poeme, lucru mai rar întâlnit în scrierile poeţilor de astăzi, când patriotismul este perceput ca o noţiune desuetă. Câteva poezii dedicate anotimpurilor şi alte câteva cu tentă religioasă completează paleta tematică a volumului *Când ai venit pe jos din Rai.*

Titlul cărţii mă duce cu gândul la vremurile de început, la „Izgonirea din Rai", la momentul când omul a fost nevoit să părăsească Raiul şi să ajungă pe pământ, locul tuturor posibilităţilor.

Pentru mulţi dintre noi, ca şi pentru Nela Ene, *Raiul* are un echivalent aici pe pământ. Acesta este *Locul* unde am văzut lumina zilei, unde am crescut şi din care, la un moment dat, obligaţi de împrejurări, am fost nevoiţi să plecăm spre alte meleaguri mai mult sau mai puţin depărtate, unde a trebuit să facem faţă noilor provocări şi, vrând-nevrând, să ne adaptăm. Gândurile, însă, s-au întors mereu la acele vremuri de început, rămase ca o veritabilă oază de lumină în existenţa noastră, umbrită deseori de grijile maturităţii. Iată şi mărturisirea de suflet a poetei: „Pe-atunci, în vârful plopilor/ creştea o mare pe care plutea/ luna- corabie de ceară.../// dau deoparte timpul/ ca pe o perdea cu zorzoane.../ îmi lunecă printre degete/ şerpuirea uliţei cu bălţoace/ cu umbre de cer adormit/ şi poduri de piatră sfărâmate/ mă trec în braţe spre asfinţit..." (Reîntoarcere).

Satul natal este imortalizat de poetă în mai multe poeme. În acest spaţiu mirific, autoarea revede cu ochii amintirii chipurile celor dragi care acum nu mai sunt. Mama, într-o poză ca o icoană veche, îşi şterge ochii înlăcrimaţi; tatăl se aude cosind iarba, undeva sub un deal al aşezării rurale...

Drumul de întoarcere în satul copilăriei este o continuă chemare, resimţită, mai insistent, în clipele de cumpănă din viaţa maturului: „drumul spre casă mă cheamă mereu/ când în suflet îmi ninge amarnic, tăcut/ şi ochii blajini ai lui Dumnezeu/ mă ridică spre cer dintr-o prispă de lut..." (Drumul spre casă).

Anotimpurile, în curgerea lor, vin cu amintirea unor fapte întâmplate cândva, parcă într-o altă viaţă: „toamna aceasta îmi aminteşte/ de tata coborând din păduri/ sondor îndrăgostit până la moarte/ de negrul pământului-mereu fără timp/ pentru creştetul meu de copil/ neştiind cum altfel să mă răsfeţe/ lecţie de viaţă ca s-ajung departe/ în puterea nopţii răsturna/ raniţa lui plină cu mere pădureţe.../ toamna aceasta noiembrie tiptil/ răstoarnă mere într-un vis de copil..." (Într-un vis de copil).

Tema iubirii străbate ca un fir roşu de mătase creaţia poetei Nela Ene.

„Iubirea balbotează în retorte făcute din carne şi sânge, apoi se liniştește, descoperind un alt fel de iubire, mai pură, dar nu mai rece", observă, pe bună dreptate, Ana Paraschivescu în Prefaţa cărţii.

Amintirea unei iubiri pierdute îi prilejuieşte autoarei reflecţii memorabile: „am fost ca două frunze de rugină/ pierdute pe un drum la nesfârşit/ şi timpul nemilos care amână/ egalul dintre plus şi minus infinit." (Regăsire). Dorinţa de a revedea persoana iubită o face pe poetă să mărturisească sincer: „am să vin nebună de-aşteptare/ tremurând într-un aprins fior/ să fiu iarăşi ţărmul tău de mare/ tu un pescăruş învins de zbor."(Cuib de greieri).

Iubirea, în faza de înmugurire, aminteşte de motivul folcloric al Zburătorului, acel personajul mitologic care se strecoară în sufletele pubere (ale fetelor), trezind ceva „dureros de dulce" (motiv etnologic atât de frumos transpus de Ion Heliade Rădulescu în poezia sa „Zburătorul"). Starea aceasta sufletească, nouă, este percepută ca o boală.

Tânăra cuprinsă de primii fiori ai dragostei, în poezia „Noaptea de pară şi foc" a Sânzienelor, îşi roagă mama să facă tot ce îi stă în putinţă, ca să o scoată din starea inedită în care se află: „fierbinte mi-i tâmpla şi gura mi-e arsă/ pune-mi sub pernă o iarbă de leac/ freacă-mă mamă c-o iarbă aleasă/ de vraja nopţii să mă desfac...".

Poeta Nela Ene vorbeşte în cartea sa şi despre o altă mare iubire: „Despre Patria aceasta eu vă vorbesc/ ca despre un liliac înflorit/ şi deodată ochii mei/ mâinile mele sufletul meu/ iată înfloresc//... Despre Patria aceasta eu vă vorbesc/ ca despre o mare iubire/ care mă înfloreşte/ şi mă înmiresmează/ şi mă preface în dulce iarbă/ şi-n liliac înflorit." (Despre o mare iubire).

Cartea de versuri, *Când ai venit pe jos din Rai*, pare o evadare, prin poezie, spre extremele lumii în care trăim, destul de numeroase, fie că vorbim despre dragoste, viaţa cotidiană personală sau publică, politică, religie...

Indiferent de tema generală a unui poem, acesta pare că se construiește pe o temelie solidă, preexistentă în sufletul poetei Nela Ene, credinţa creştină. Am putea afirma că totul stă sub semnul conceptului „Nihil sine Deo!".

O poezie frumoasă ne propune autoarea, reamintindu-ne ideea, vehiculată şi în alte timpuri, că poeţii fac parte din acele categorii sociale protejaţe de Divinitate.

Când Dumnezeu a împărtăşit lumea cu „miracolul Naşterii şi măreţia Învierii", şi-a adus aminte de poeţi: „poeţii erau cei mai frumoşi cei mai nebuni/ nu-ntelegea cum de-ajunseseră/ atât de nepermis de bogaţi/ şi peste toate- aveau impozitul neplătit/ de-atunci în altarul fiecărei arderi a lor/ întocmai ca la Sfânta Liturghie/ Dumnezeu le rupe părticele de suflet/ şi vă-mpărtăşeşte în loc de anafură/ Poezie..." (Dintre toţi oamenii de pe pământ)...

Jocul cu limbajul, dialogul intertextual, desolemnizarea discursului liric, valorificarea prozaismului, cuprinderea diversităţii realului, practicarea unei poetici a concretului şi a obişnuitului, lipsa semnelor de ortografie şi punctuaţie... sunt trăsături generale care definesc scrisul poetei Nela Ene, ceea ce ne face să vedem în creaţia Domniei sale câteva trăsături clare ale postmodernismului.

Prof. **Domniţa NEAGA**
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

Eliodor Păun - un creator de fanfare

Păun Eliodor, un perpetuu tinerel, carismatic, la costum, cămașă albă, cravată îngustă de piele sau **un remarcabil dascăl de muzică** încă din anii 1970, foarte apreciat și iubit de către elevii Școlii Generale nr. 3 Roșiorii de Vede (și 4, 6, mai târziu), un om dăruit profesiei, pentru care programul începea dimineața și se încheia seara, pe la ora 19 (iarna), după 20 (vara). Timpul nu mai conta, poate nici viața personală, ci doar progresul gimnaziștilor de 12-14 ani la fanfara rapid constituită, **o mândrie** pentru urbea de pe Vedea și pentru județ, un fenomen muzical unic în peisajul artistic teleormănean și sudist. La numeroase manifestări culturale, patriotice, sportive semnificative, Fanfara era la datorie defilând pe bulevard, indiferent că ploua, că frigul, vântul îmbujora forțat chipul puștanilor îmbrăcați milităreste/ adecvat, cu caschete, cu simpaticul „Mazurel" (așa era alintat) în frunte. Generații după generații au terminat ciclul și au pornit spre licee, îndeobște, teoretice, dar și militare, de artă. Alții, după 18-19 ani, au urmat cariere polițiste, sau prin zonă, păstrând vie torța sensibilității sonore. Ori - cazul meu - mi-am făcut mai facilă partea finală a stagiului ostășesc, prin încadrarea în fanfara trupelor de grăniceri.

Ambițiosul domn Eliodor s-a perfecționat și pe sine, căci, din start, nu cunoștea decât tainele câtorva alămuri – trompeta, cornul –, ajungând la a stăpâni și vioara, clarinetul, saxofonul, pianul. Grație multiplelor valențe, a trecut la nivelul 2, cu echipe de fluierași, taraf folcloric, un mini grup de rock@pop. **Formator** de talente în arealul patronat de muza cu un flaut în mână (Euterpe), **modelator** de caractere (nu admitea minciuna, obrăznicia - chiar a eliminat pe cei mai buni doi trompetiști, pleda pentru onestitate, abnegație, seriozitate), profesorul cam neînțeles, invidiat pentru realizările sale, nu a cedat niciodată vreunei presiuni - necum ideologice -, își afla aliați local, în părinții copiilor, ai funcționarilor de la Direcția Cultură sau de la partid,

având două argumente: **valoarea și patriotismul.**

Puțini își mai amintesc și de **gospodarul** cadru didactic cu simț civic, care ne mobiliza înainte/ după cursuri pentru curățenia de primăvară, vacanță din curtea unității de învățământ, din parcuri, spații verzi, dar mai cu seamă în plantarea de pomi, de pildă, în zona Bâlciului/ Podului spre pădure și Coșoteni. După decenii înșiruite, a venit și ceasul pensionării, numai că pasiunea a înmugurit în alte medii: la CFR, la biserica din Peretu, cu trupe de fanfaragii adulți. Așa cum protagonistul din nuvela realistă slaviciană fusese botezat **omul lui Dumnezeu,** grație atâtor nobile acte sociale, cu un pic de îngăduință, poate deplasăm sintagma și spre actantul relatării noastre, demnul, verticalul reprezentant al școlii roșiorene, Eliodor Păun. Eram prea mici spre a detecta în vremuri comuniste religiozitatea celui de la catedră. Deci, nu comentăm acest aspect.

Pe urmele unor precursori celebri precum *Domnu Trandafir*, învățătorul lui Sadoveanu, prin apropierea sufletească și câte daruri (eugenii, sucuri, biscuiți, covrigi, bomboane) ne oferea după reprezentații de ordinul orelor, credem că pe lângă harul întru arta sunetelor, Cel de Sus l-a mai îmbogățit cu un talant - **generozitatea**.

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**
Colegiul Național „Anastasescu" Roșiori de Vede
Membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR)

Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie

Oameni care au fost

Doctorița Livia Scărlătescu

Medicina, ştiinţă, filozofie, artă şi educaţie, mai mult ca oricare domeniu de activitate, e ilustrată de personalităţi pilduitoare care i-au asigurat progresul. Sunt luminători, magistri, creatori de şcoli, formatori de urmaşi la catedre în clinici şi laboratoare. Căutaţi de bolnavi, admiraţi de studenţi, recunoscuţi de colegi şi respectaţi de lume, ei rămân izvorul viu al tuturor dorinţelor de afirmare, prin pasiune medicală, autoperfecţionare continuă şi prin caracter.

Doctorița Livia Scărlătescu, născută Toacsen, este unul dintre aceşti înaintemergători, care luminează traseul şi uşurează greul înaintării doctorului în devenire spre împlinire, spre fericire. Livia Elena Toacsen s-a născut la 6 aprilie 1947, la Roşiorii de Vede, într-o familie de intelectuali. Tatăl, Vasile Toacsen, inginer, mama, Elena Toacsen, economistă. Primeşte o educaţie deosebită în familie, inclusiv religioasă. Locuinţa femiliei se afla pe strada Oltului, în apropierea bisericii Serdăreasa. Urmează cursurile primare şi gimnaziale la Şcoala Generală nr.1 din strada Renaşterii, unde se face remarcată prin rezultatele şcolare deosebite. Este sufletul tuturor serbărilor, cântă, recită, dansează şi are numai note de zece, obţinând an de an numai premiul întâi.

În toamna anului 1961, după promovarea examenului de admitere, devine elevă a Liceului Teoretic nr.1 din Roşiorii de Vede şi este repartizată la o clasă pe care o dorea, clasă cu profil real. Are performanţe deosebite în toată perioada şcolarizării. Participă la olimpiadele şcolare, mai ales la obiectele matematică şi fizică. Pentru obiectul fizică obţine rezultate foarte bune şi ajunge trei ani la rând la faza naţională, obţinând în anul 1962, Premiul al II-lea, în 1963 – Premiul al III-lea, iar în 1964 – Premiul I. mai mult decât atât, Livia Elena Toacsen este laureată la numeroase concursuri de interpretare vocală.

Are remarcabile aptitudini în domeniul artistic, muzical şi literar, dar, în acelaşi timp, este şi o persoană de adâncă religiozitate. Citeşte foarte mult, dar rezolvă şi sute de probleme de matematică şi fizică. Profesorul de fizică Iulian Buzu este uimit de puterea de muncă a acestei eleve şi o evidenţiază de fiecare dată. Odată cu apariţia Liceului nr.2, se transferă la acesta, este tot în clasa de profil real, diriginte este profesoara de matematică Valentina Angelescu, care o apreciază şi, totodată, lucrează foarte mult cu ea. Clasa a XI-a real, din care face parte Livia Elena Toacsen, a fost printre cele mai bune ale Liceului Teoretic nr.2, iar rezultatele de la bacalaureat au confirmat acest lucru. Elena Livia Toacsen, lidera clasei, a obţinut examenul de bacalaureat cu nota zece, fiind în fruntea promoţiei 1965.

Foarte bine pregătită, reuşeşte să promoveze examenul de admitere la Institutul de Medicină şi Farmacie din Bucureşti, fiind a doua pe listă în ordinea mediilor. Studenţia înţeleasă şi trăită în adevăratul ei sens îi solarizează aspiraţiile. Ştie exact ce are de făcut. Frecventează activ cursurile, clinicile, bibliotecile, confruntă surse bibliografice de referinţă, reţine idei, notează observaţii, formulează ipoteze şi înţelege că studiul la patul bolnavului este lecţia care-l face pe doctorul în formare să se convingă de marele adevăr, că maladiile îşi nuanţează manifestarea în funcţie de norma de reacţie a bolnavilor în preajma cărora medicul trebuie să întârzie, reflectând analitic la fiecare caz, înainte de a preciza diagnosticul şi tratamentul.

Încă din anii de facultate, se distinge aptitudinal, ca adversar al consumului gratuit de timp. Livia Elena Toacsen le pare colegilor o întrupare de principii morale şi medicale. Profesorii o remarcă şi o apreciază. În anul 1971, încheie studiile universitare cu Diploma De Licenţă. Trebuie să menţionăm că Livia Toacsen a fost o studentă merituoasă reuşind printre primele la concursurile de externat şi internat şi făcându-i-se şi propunerea de a rămâne preparatoare.

Este medic intern la Spitalul „Colentina" şi la Spitalul „Panduri", în perioada 1971-1974. Este medic secundar la Spitalul „Cantacuzino", în perioada 1974-1977, iar în 1977 este asistent universitar la Facultatea de Medicină din Craiova.

Doctorița Livia Elena Toacsen se căsătoreşte în anul 1970 cu un roşiorean, medicul Florin Scărlatescu, doctor neorolog la Spitalul Militar Central din Bucureşti, alături de care va avea mari satisfacţii atât profesionale, cât şi în viaţa de familie.

Doctorița Livia Scărlătescu era un medic deosebit. Modul în care diagnostica şi trata frecventele suferinţe întâlnite la adulţi, femei sau copii, precum şi măsurile profilactice iniţiate şi conduse cu pricepere i-au atestat de-a lungul anilor competenţa de medic, care stăpânea deopotrivă, atât procedurile de urgenţă, cât şi cele preventive. Este orientarea care i-a adus şi o mare satisfacţie morală. Totul a pornit de la cursul de perfecţionare în organizarea ocrotirii sănătăţii şi acordarea asistenţei publice, un ciclu de prelegeri postuniversitare organizate la Facultatea de Medicină, în perioada 1972-1973, curs pe care l-a absolvit integral. În anul 1979, devine medic specialist diabet şi boli nutriţie, la Secţia Medicală II a Spitalului Militar Central din Bucureşti. Lucrează cu multă râvnă, face cercetări în domeniul diabetului, şi publică mai multe articole în revistele de specialitate. Colaborează cu profesoara Moţa de la Facultatea de Medicină din Craiova, elaborând împreună un ciclu de articole pe problema „Diabetului zaharat", care sunt publicate în „Revista de Medicină Internă".

În anul 1990, după cinci ani de activitate intensă, după cercetări, experimente şi studii în biblioteci, obţine titlul de „doctor în ştiinţe medicale" cu teza „Etopatogeneza autoimună în diabetul zaharat de tip I". obţinerea acestui titlu a fost o recunoaştere a capacităţii şi profesionalismului de care a dat dovadă tânăra doctoriță. Devine medic primar „Diabet şi boli de nutriţie" la Secţia Endocrino-Metabolice din Spitalul Militar Central din Bucureşti, în perioada 1993-2000. Practic, dr. Livia Elena Scărlătescu a fost primul specialist în „Diabet, Nutriţie şi Boli Metabolice" care a pus bazele acestei specialităţi în cel mai mare spital militar din ţară.

Aptitudinea pentru cercetarea ştiinţifică s-a concretizat în 35 de lucrări ştiinţifice, bine documentate, elaborate cu seriozitate şi cu vădite note de originalitate. A fost o prezenţă activă la manifestările ştiinţifice din ţară şi de peste hotare.

La începutul anului 2000, doctoriţa Livia Elena Scărlătescu a pus bazele „Centrului de Diabet al Armatei", care a devenit funcţional din luna mai şi este, de fapt, ultima mare realizare a ei.

În plină activitate, în fatidicul an 2000, la 13 noiembrie, doctoriţa Livia Elena Scărlătescu a trecut în lumea umbrelor cu discreţia care a caracterizat-o în scurta ei existenţă. Încetează din viaţă ca urmare a unei afecţiuni neoplazice generalizate, depistată tradiv, şi după o reintervenţie chirurgicală extinsă. A fost o mare pierdere atât pentru familie, pentru Spitalul Militar Central, cât şi pentru medicina românească. Doctoriţa Livia Elena Scărlătescu a fost apreciată, respectată şi iubită de colegi. Nu se putea desprinde de colegii ei dragi. Cu mai puţin de două luni înainte de deces, a participat alături de ei la Congresul de Diabet de la Ierusalim.

Livia Elena Scărlătescu a fost o fire blajină, caldă, îndatoritoare şi demnă şi a demonstrat, fără echivoc, că este plămădită dintr-un aluat aparte. Puţini colegi au cunoscut preocupările sale literare, numeroasele poezii de mare sensibilitate publicate în diverse antologii. Ea a fost membră a Cenaclului Literar „Gândirea românească" şi a colaborat cu versuri la almanahul „Corabia nădejdilor".

Mai subliniem şi faptul că a colaborat cu articole şi studii de specialitate la „Revista Sanitară Militară" şi „Revista de medicină internă", „Revista Sanitară Militară" şi „Revista Diabetologică Română".

Doctoriţa Livia Elena Scărlătescu nu trebuie uitată niciodată, mai ales de roşioreni..

Prof. **Argentin St. PORUMBEANU,**
membru UZPR
Foto*: arhiva personală a autorului*

Parfum de epocă | Russenart - cetatea culturală

„Doctoratul m-a ajutat să pot profesa până la vârsta de 77 de ani" (I)

interviu cu medicul Virgil Sotirescu (1931 – 2022)

Gabriel Argeșeanu (GA): Cum ați ajuns să urmați medicina și ce anume v-a determinat să faceți alegerea specializării în obstetrică-ginecologie?

Virgil Sotirescu (VS): Eu am făcut liceul la ceea ce se numește acum Colegiul Național „Anastasescu", prin fața căruia îi vedeam trecând pe Horia Popescu, Ștefan Noica, pe doctorul Gâdea, a căror ținută și faimă mă impresionau. Mai ales că pe doctorul Noica îl ducea birja la spital, fapt ce avea un efect

deosebit asupra noastră, ca elevi. Iar imboldul spre medicină a venit și pentru că simțeam că am o înclinație. Cum am mai spus, acest lucru se datorează și șansei că, student fiind, am lucrat cu dr. Horia Popescu. Dar și faptul că lucrând în obstetrică-ginecologie ești obligat să știi și chirurgie, și medicină internă, și endocrinologie, deci să te împlinești multilateral. Însă este și o specialitate cu foarte multă răspundere. Să știți că pentru orice eșec răspunde personalul medico-sanitar. Eu nu am avut în cariera mea niciun deces. Chiar și în perioada când se făceau avorturi, întâlneam situații-limită, iar pentru a evita un final tragic, chiar eu le luam în autoturism și mergeam cu ele la București, unde trebuia multă insistență, pentru ca femeia, după un avort toxico-septic, să facă dializă și să nu moară. În zilele noastre, secția de obstetrică-ginecologie este mult mai liniștită, mult mai spectaculoasă și frumoasă în același timp. Poate și pentru că problema avorturilor nu mai este prezentă. Mi-aduc aminte că exista și o statistică, la un moment dat, în care se evidenția că muriseră mai mult de 800 de femei în urma avorturilor provocate.

(GA): Domnule Virgil Sotirescu, cu o medie atât de mare la terminarea facultății, a cincea pe țară, ce v-a determinat să alegeți un post într-un sat de câmpie, în loc de o oportunitate într-un spital urban?

(VS): Cel ce a avut o contribuție definitorie la decizia mea de a cere repartiția la Balaci a fost dr. Horia Popescu, alături de care lucrasem la Spitalul din Roșiori pe perioada vacanțelor din timpul facultății. Pentru că terminasem Facultatea de Medicină cu a cincea medie la nivel de țară (n.n. 9,81), la repartiție am ales ceea ce mi se sugerase: un dispensar de pe raza orașului, pentru că nu puteam cere repartiția în oraș datorită unui decret apărut în anul 1958, care spunea că absolvenții de medicină trebuiau să meargă la posturi în mediul rural. În acea vreme, și soția mea lucra la Farmacia din Balaci, o unitate farmaceutică foarte bine dotată și recunoscută în mediile medicale. Așa am ajuns la dispensarul uman din Balaci, o unitate foarte bine dotată din punct de vedere al instrumentarului și al personalului. Mai mult, acest dispensar fusese înființat de profesorul Făgărășanu. Aici am stat doar opt luni, pentru că doctorul Horia Popescu insistase pe lângă doctorița Lăzărescu, care inițiase demersurile necesare la București, să fiu adus la Spitalul din Roșiorii de Vede, cel căruia astăzi, în termeni populari, i se spune „spitalul vechi", de care mă leagă foarte multe amintiri, pentru că acolo eram și când mi-am dat primariatul. Doctoratul l-am început tot acolo și l-am terminat la noul spital din centrul orașului. Insistența doctorului Horia Popescu, care era un chirurg desăvârșit și un om de mare caracter, având și o educație spirituală aparte, deoarece urmase seminarul timp de un an, s-a circumscris șansei deveniri mele profesionale. Și ca să vă dați seama, la secundariat, unde am fost înscriși doar doisprezece medici din toată țara, am fost numit șeful acelei grupe, pentru că eram singurul care cunoșteam toată gama medicală de obstetrică-ginecologie. Acest lucru m-a ajutat, pentru că mi-am perfecționat cunoștințele și abilitățile chirurgicale în timpul secundariatului, după care am revenit tot la Roșiori.

(GA): Vorbiți de secundariatul de la Spitalul „Cantacuzino" din București?

(VS): Despre acest spital este vorba. Acolo erau profesorii Vasilescu și Vlad Vasiliu, doi doctori de calibru, lângă care am putut participa la operații de mare anvergură, tocmai datorită experienței acumulate alături de Horia Popescu. Acest bagaj de acumulări s-a văzut mai târziu, când, dându-mi specializarea, am obținut a doua medie pe țară.

(GA): Ați avut o lucrare de doctorat apreciată în rândul colegilor din spital. Ce noutăți a adus aceasta în domeniul dumneavoastră?

(VS): O lucrare foarte bine receptată, tocmai pentru că nu se prea abordase o astfel de temă. Puteam să optez pentru teme de operație, de endocrinologie, dar am preferat o lucrare asupra glandei mamare, tocmai pentru că în complexitatea sa se combinau atât chirurgia, cât și endocrinologia. În acea perioadă, chiar era o problemă lactația la om. Doctoratul m-a ajutat să pot profesa până la vârsta de 77 de ani. Și pentru că tot ai amintit de medicii din spital, eu am colaborat foarte bine cu doctorul Mihai Ștefănescu, care s-a pregătit alături de mine, iar după revenirea de la București am făcut o echipă foarte bună. Apoi, doctorul Manea, Dumnezeu să-l ierte!, născut în Ciurari, dar cu o educație aleasă, așa cum poate copiii noștri nu o au. Apreciez pe toți cei care au fost și sunt în spital, buni profesioniști, caractere deosebite; dar atât de mulți sunt cei pe care îi stimez, încât nu avem timpul fizic și spațiul editorial necesar pentru a vă arăta calitățile fiecăruia. Secția de obstetrică-ginecologie a funcționat la niște indicatori foarte buni, cum, de altfel, dacă generalizăm, și spitalul în ansamblu. Spre exemplu, în perioada când am fost director (n.n. 1973–1988; 1991–1997), prestigiul spitalului „Caritas" a căpătat noi valențe. Îmi aduc aminte că, la un moment dat, ne clasasem pe poziția a treia în întrecerea socialistă, la categoria specifică spitalului nostru, deși condițiile din spitalul vechi nu erau tocmai bune. Dar, la acel moment, era o activitate profesională intensă, care nu avea cum să nu iasă în evidență. Profesa atunci doctorul Ștefan Noica, cu o pregătire deosebită; apoi a venit Horia Popescu, era doctorul Isăcescu, toți medici primari. Ca director de spital, pe atunci aveai și greutăți, pentru că Policlinica era separată, ca și Spitalul pentru copii și Spitalul de boli contagioase, care aveau locații în altă zonă a orașului. În spital era secția de interne, secția de chirurgie și cea de obstetrică-ginecologie. Director, la acel moment, însemna să răspunzi și de aprovizionarea cu medicamente a teritoriului arondat, procurarea de combustibil etc., o întreagă muncă administrativă pentru dispensarele rurale și urbane, iar Roșiorii de Vede aveau cea mai mare arondare din județ.

(Fotografie realizată de autor în timpul interviului)

(urmare în numărul viitor)

Gabriel ARGEȘEANU

Hristos a Înviat !

- continuare din pag. 1

în aventură. Au râs, au alergat, s-au ascuns după pomi și au strigat cu bucurie de fiecare dată când descopereau un ou. „Uite unul mov cu steluțe!” - a strigat Maia. „Iar eu am găsit oul de aur!” - a râs Tudor, ținând în mână cel mai valoros ou din competiție.

La final, edilii orașului de pe Vedea, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, primarul municipiului, și prof. Cristiana-Mirela Piper-Savu, viceprimarul municipiului, au înmânat diplome și premii „dulci” celor care au reușit să adune cele mai multe ouă de ciocolată, dar și celor care au găsit mai puține sau nu au găsit deloc, astfel încât niciun „vânător” să nu plece acasă cu „traista goală”...

În urma competiției, s-au acordat următoarele premii: Dragnea Tudor (Grădinița nr.1) – Premiul special; Bratu Maria Antonia (Grădinița nr.1) – Premiul I; Dragomir Pencea Anastasia (Grădinița nr.1) – Premiul al II-lea; Predună Patrik (Grădinița nr.3), Pavel Erica (Grădinița nr.6) – Premiul al III-lea; Nițu Patrik (Grădinița nr.1) – Mențiune I; Coman Sofia (Grădinița nr.4) – Mențiune II; Voicu Marian Andrei (Grădinița nr.5), Toader Dominic (Grădinița nr.1), Dobrică Ștefan (Grădinița nr.5) – Mențiune III.

Mulțumim tuturor celor care au participat la vânătoarea de ouă de Paște din acest an! A fost o zi plină de surprize, bucurie, prietenie, zâmbete și distracție pentru cei mici și cei mari deopotrivă, o zi în care am demonstrat că spiritul Paștelui e despre joacă, comunitate și surprize dulci.

❖

Dacă dimineața, Căsuța Iepurașului din Parcul Central „Av. Nicolae Popescu Vedea” i-a primit pe cei mici cu ușile deschise, după amiaza, a fost rândul adolescenților să-i treacă pragul pentru a-și amenaja standurile Târgului de Paște.

❖

Târgul de Paște din Roșiorii de Vede – tradiție, creativitate și comunitate - în inimi și culori!

Pe o vreme nu tocmai prielnică, dar cu căldură în inimi, Târgul de Paște organizat în parteneriat cu instituțiile școlare din municipiul Roșiori de Vede a fost așa cum ne așteptam: o reușită!

Elevii și cadrele didactice de la Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”, Școala Gimnazială „Dan Berindei”, Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” și Liceul tehnologic „Anghel Saligny” au reușit să transforme acest eveniment într-o adevărată sărbătoare a primăverii și a tradițiilor pascale.

Târgul a adus în prim-plan creativitatea elevilor, profesorilor și părinților, care au realizat cu migală și multă dăruire decorațiuni, obiecte handmade, felicitări, dulciuri de tot felul și produse specifice sărbătorii Învierii.

Mulțumim tuturor celor implicați - elevi, profesori, părinți și vizitatori - pentru entuziasmul cu care au susținut această inițiativă! A fost dovada că doar prin colaborare tradițiile pot fi păstrate vii și transmise cu dragoste mai departe.

Mulțumim, de asemenea, partenerilor noștri: **EUROPE DIRECT Teleorman**, **DESINO TEX S.R.L.** și **NEW ADYTEX S.R.L.**, pentru sprijinul acordat în buna desfășurare și organizare a manifestărilor dedicate Sărbătorilor Pascale!

Sărbătorile Pascale reprezintă un moment de reînnoire spirituală, întărire a legăturilor dintre oameni și păstrare a tradițiilor, reunind credința, familia și solidaritatea în jurul simbolului Învierii.

Vă dorim lumină în suflet, pace în familie și bucuria Învierii să vă însoțească mereu!

Hristos a Înviat!

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

EUROPE DIRECT Teleorman - alături de noua generație de voluntari!

Ziua de 4 aprilie a fost una cu totul specială la centrul de informare EUROPE DIRECT Teleorman, pentru că o nouă generație de tineri și-a început, oficial, o misiune la fel de specială: cea de voluntar EUROPE DIRECT Teleorman.

În cadrul *„Lecției de informare europeană”,* au aflat cine suntem, ce facem, care sunt serviciile oferite de ED Teleorman, finanțatorii, care sunt obiectivele și misiunea unui astfel de centru de informare europeană. Am discutat, totodată, despre înființarea noii Comisii Europene,

prioritățile CE/UE pentru perioada 2024-2029, despre programe și proiecte puse la dispoziția tinerilor de către Comisia Europeană și Parlamentul European, precum *DiscoverEU*, *impreuna-in.eu*, dar și despre *LiderEuropean* – o campanie de comunicare și informare anuală a Reprezentanței Comisiei Europene în România, derulată în parteneriat cu Ministerul Educației și dedicată elevilor de liceu.

Despre ce înseamnă a fi voluntar EUROPE DIRECT Teleorman și cum te poți implica în activitățile derulate de ED Teleorman a vorbit cel mai implicat și mai activ voluntar de la înființarea centrului și până în prezent, de trei ori câștigătoare a trofeului „Voluntarul Anului”, nimeni alta decât... Bianca Tutunaru, abia întoarsă din Tabăra de pregătire *impreuna-in.eu*, organizată de Biroul Parlamentului European în România și de Reprezentanța Comisiei Europene în România, la Sinaia, în perioada 27-29 martie.

Ne-am bucurat să o avem alături de noi pe bibliotecara Colegiului Național „Anastasescu”, de data aceasta în calitate de voluntar adult la ED Teleorman, neobosita și inimoasa colaboratoare Daniela Delcescu, dar și pe talentatul artist, voluntarul anului 2023 și 2024 la ED Teleorman – secțiunea adulți – profesorul Tedy Stîngă.

Mulțumim tuturor pentru participare și sperăm ca împrEUnă să continuăm să fim legătura teleormănenilor cu Europa!

Aurelia BĂRBUȚ, Marinela RUȘANU
Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGĂ**